

1981

№ 6 (1096)

Київ

Ціна номера 20 коп.

ДЕРЖАВА

«Проблеми перебудови села треба розв'язувати енергійніше і ґрунтовніше, вишукуючи необхідні ресурси як у масштабі республіки, так і в кожній області, кожному районі й господарстві. Адже зрозуміло, що поліпшення умов сільськогосподарської праці, підвищення загальної культури сільського побуту прямо і безпосередньо впливають на закріплення кадрів, раціональне використання трудових ресурсів».

(Із звітної доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України товариша В. В. ЩЕРВИЦЬКОГО XXVI з'їздові Комуністичної партії України).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дивіться, молоді спеціалісти з села тікають!
— Не панікуй, не панікуй! По наших дорогах вони далеко не втечуть.

Без слів.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

До Перця надійшов лист про те, що в селі Новопетрівці Білопільського району на Сумщині почали впорядковувати дороги. «На греблі, які наспіано між сільськими ставками, завезли щебеню, щоб повесні та восени, коли тут утворюються величезні баюри, більш не гробити техніки», — пише анонімний автор.

Телеграфне Агентство Перця уповноважене заявити, що це повідомлення — вигадка від початку й до кінця. Дороги в селах Новопетрівці, Черванівці та Куянівці, як і раніше, абсолютно непрохідні. Це можуть авторитетно підтвердити і голова виконкому Куянівської сільської Ради народних депутатів Є. М. Волосовець, і директор радгоспу Куянівського цукрокомбінату П. Г. Сітало.

ШУКАЮТЬ БРАКОРОБІВ

Як повідомляє наш львівський кореспондент із м. Дрогобича, на місцевому виробничому швейному об'єднанні терміново шукають бракоробів. І не просто бракоробів, а бракоробів-«асів», які змогли б з однієї тонни металу зробити 31 тонну відходів. Бо «Укршвейпостачзбут», виділивши об'єднанню на рік лише одну тонну металу на ремонтні цілі, встановив план здачі металобрухту 31 тонну. Отож мимоволі доводиться вдаватися до таких абсурдних заходів.

ВАГОМЕ СЛОВО

Наш дніпропетровський кореспондент телефонує. Недаремно кажуть, що слово — не горобець, і перш ніж його кинути, треба обдумати і добре зважити. Як це роблять, наприклад, на Васильківському райпобуткомбінаті. Два роки знадобилося керівництву комбінату, щоб обдумати і дати відповідь жителю селища Васильківки Г. Трясорук, яке замовила у них виконці, оформивши відповідне замовлення. Два роки зважували вони кожне слово і водили замовницю за носа, перш ніж чітко сформулювати відповідь: «Виготовити не зможемо».

Незважаючи на те, що самокритика нині в пошані, я не пригадую, щоб хто-небудь добровільно гупнув себе кулаком у груди і оповістив широкі кола громадськості, буцімто йому до лампочки усі ці заклики до економії і бережливості. Навпаки, навіть найзатятіший марнотратник, як правило, робить вигляд, що він шукає приховані резерви, замилуючи вищим інстанціям очі детально розробленими заходами боротьби за кожен грам, сантиметр, калорію, ват.

Скажімо, план підготовки до зими, розроблений головним інженером Краматорського цементно-шиферного комбінату (Донецька область) П. Ф. Ляшенко, як на мене, можна було б розмножити друкарським способом і розіслати керівникам тех-

нічних служб усіх підприємств республіки, щоб училися, як треба передбачати навіть дрібниці, аби зима не спитала, де влітку був. Та й сам товариш Ляшенко охоче виступив би на якій-небудь представницькій нараді і поділився б своїм багатим досвідом теоретичних розробок.

Що йому ще не завжди вдається, так це практичне втілення задуманого. Приміром, із тридцяти двох пунктів згаданого зразкового плану на той день, коли вже білі мухи прилетіли і все комбінатівське повітря стало біле, лише вісім стали реальністю.

Оскільки подібні ножиці між задуманим і зробленим — не виняток, справжній стан комбінатівських справ вельми відрізняється від бажаного. За кількістю спожитої електроенергії і природного газу комбінат — справжній ненажер. Причому, подає він набагато більше, ніж йому належить. За рік набігає приблизно мільйончик перевитрачених кіловат-годин електроенергії і стільки ж кубічних метрів газу. Траплялося, протягом одного місяця п'ятдесятішестдесят тисяч кіловат-годин електроенергії вилітало в трубу тільки тому, що, захоплені розробкою заходів, керівники комбінату забували стежити за тим, щоб не порушувалися технологічні режими, щоб устаткування працювало з повним навантаженням, щоб... Втім, навіщо, перелічувати, коли й так ясно, що до подібних перевитрат призвела не електrolампочка на 25 ват, котру забули виключити у душовій.

Якщо краматорці можуть похвалитися досвідом теоретичних розробок, спрямованих на боротьбу за економію, то діапазон пошуків інженерно-технічних служб на деяких підприємствах республіканського об'єднання «Укрважбудіндустрія» (начальник Г. Н. Гейман) набагато ширший. На основі цих пошуків розроблено технологію, що дає великий економічний ефект. Так, застосування її лише в місцевих об'єднаннях — «Запоріжжязалізобетон», «Ворошиловградзалізобетон», і «Донецькзалізобетон» — дозволило заощадити об'єднанню (про що свідчили звіти) десятки тисяч тонн палива, понад сотню тисяч гігакалорій тепла, близько двох десятків мільйонів кіловат-годин електроенергії.

Технологія ця не має ніякісного відношення до виробничого процесу. Устаткування може, як і раніше, працювати напіскли, можна влаштувати деякі електроілюмінації, електрозварювальні апарати використовувати для різання металу, не ізолювати труби, якими подається пара, і в такий спосіб зігрівати земну атмосферу... Одне слово, можна робити з тими тепловими калоріями і електроватами що завгодно, а перевитрат все одно не буде. А весь секрет у тому, що, по-перше, республіканське об'єднання частенько саме собі встановлює норми витрат електроенергії на одиницю продукції, а по-друге, й низові підприємства виявляють у цьому напрямку неабияку ініціативу.

Наприклад, позаторік об'єднання дозволило витратити на виробництво стінових матеріалів на 40 процентів більше теплової енергії, ніж належить, торік — майже наполовину. Така щедрість дала змогу керівникам підприємств перевитратити, не обтяжуючи себе сумнівами морального порядку, десятки тисяч гігакалорій тепла, 3,8 мільйона кіловат-годин електроенергії. Окрім того, внизу не задовольнилися навіть цими лімітами на марнотратство. Зокрема, в об'єднанні «Донецькзалізобетон» (начальник Г. Д. Андрось) трохи пофантазували над нормами затрат енергії на виробництво керамзиту, ще трохи збільшили їх — і недован розтранжирювання кіловат-годин перетворилося у звітах на тремтіння буквально над кожним ватом. А на Комунарському заводі залізобетонних виробів № 11 шукали резерви в протилежному напрямку: завищували не норми витрат електроенергії, а обсяги продукції. Приписали дві тисячі квадратних метрів склоплитки або п'ятнадцять гігакалорій — і мали нагоду списати сотні тонн палива, десятки тисяч кіловат-годин електроенергії.

«А куди ж дивилися керівники об'єднання?» — може запитати читач. Як це — куди? Звичайно, у звіти. І, ясна річ, бачили, що окремі переможні реляції про економію шиті білими нитками. Але тут треба враховувати деякі психологічні фактори. По-перше, як ми вже згадували, саме республіканське об'єднання було в цьому відношенні не безгрішним. По-друге, з отих припущених звітів вимальовувалася досить приваблива картина у масштабах всього об'єднання, а принциповість її явно зіпсувала б. А по-третє, якщо хтось десь колись і почне докопуватися, завжди можна буде сказати, що нам очі замилити знизу, а ми лише не проявили пильності. Тим-то й виникла така ситуація, коли, з одного боку, у звітах повний ажур, а з іншого, як показала перевірка, проведена народними дозорцями, вилітали в трубу майже сорок тисяч тонн палива, два мільйони кіловат-годин електроенергії. І це дає нам підстави стверджувати, що декому й досі заклики бути економічним і бережливим — до лампочки!

В. БОНДАРЕНКО.

Степан ОЛІЙНИК

І Патржинського, і Гмирю — без мікрофона чув весь світ, А цей — несе його, мов гірню, І за собою тягне дріт.

Спішить на сцену перед нами І починає ще здала Завзято бацати ногами Й варіювати «ля-ля-ля!».

Хоч безголосий — є в металі Запас незайманих джерел! Тож верещить динамік в залі, Як недорізаний козел!

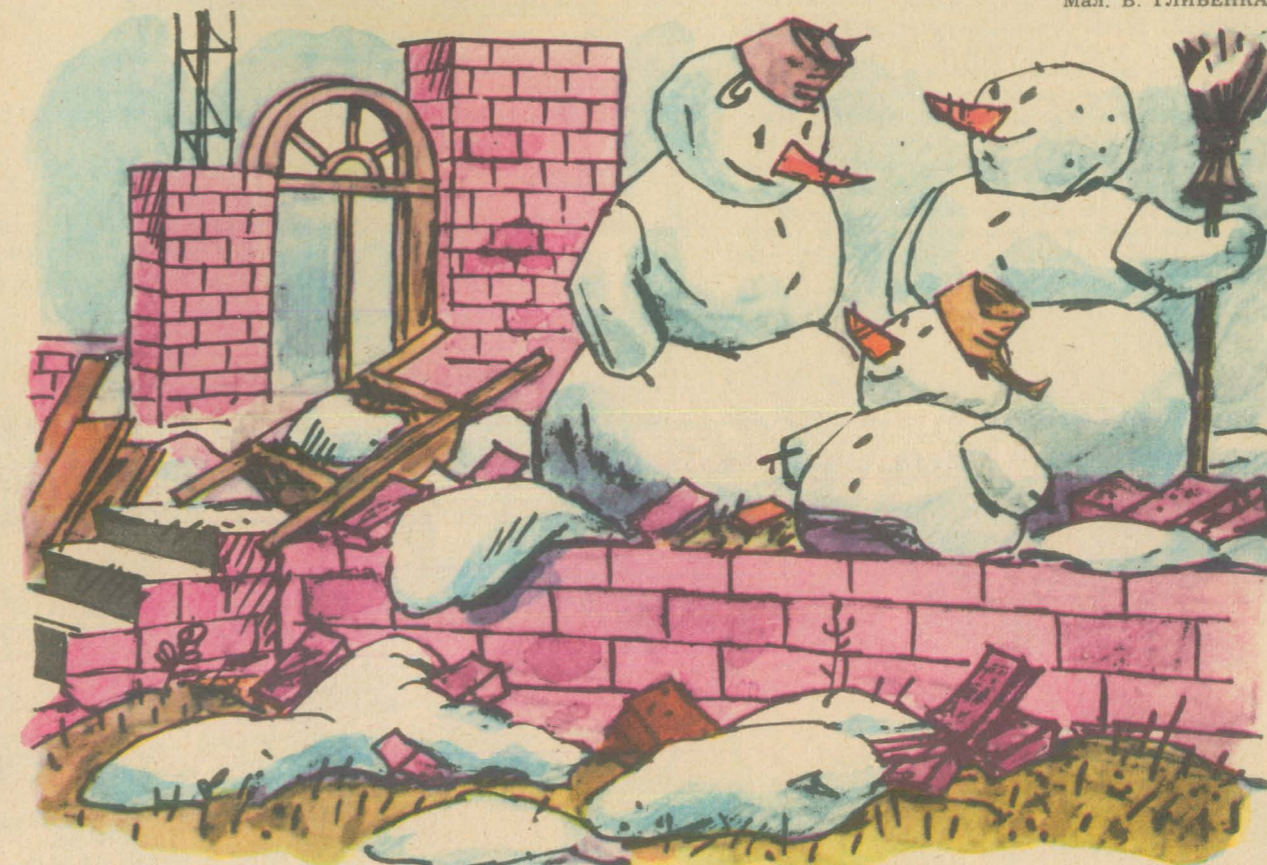
Збагни — чи спів то, чи розмова? Щось шепче й вертиться, кружля...

Ані мелодії, ні слова! Ляцить обридле «ля-ля-ля!».

Я б не писав про безголосся Й про отаких молодиків, Та щось багато розвелосся У нас подібних «співаків!»

...Скінчивши, радіо влючаю, А в репродукторі здала — З тією ж силою лунає Те безголосе «ля-ля-ля!».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Тут нам весна не страшна. Це ж заморожений об'єкт.

ВЕДМІДЬ І ТЕЛЕФОН

Казочка для дорослях

Ведмідь сів під деревом, витер лапою піт з лоба і сказав: — Ух! Бігаєш, бігаєш, а порядку в лісі ніяк не наведеш. Ліс, бач, он який великий.

Почула Ведмежу скаргу Сорока і розповіла Леву. — Так. Важко йому, — поспівчував Лев. Подумав і наказав: — Поставте йому телефон. І з усіма головними ділянками з'єднайте. Під кінець осені поставили телефон. Сидить Потапович у барлозі, дивиться на телефон і радіє: — Гарна штука. Не треба нікуди бігати. Узяв трубку, подзвонив — і все в порядку. Що значить техніка!

Прийшла зима. У лісі загули заметілі. Стали Ведмеда турбувати дзвінками. — Михайле Потаповичу, сніг іде. — Усі шляхи і стежки снігом забило. — Проходу немає. Зайці в снігу потапають. Слухав, слухав Ведмідь і розсердився. Викликав до телефону Лося, Оленя і Вовка, проревів: — Негаймо очистити ліс від снігу. Наказав і заснув. Смокче лапу і спить. Прокинувся. Потягнувся. Побачив телефон, згадав свій наказ і викликав Лося. — Ну, як там зі снігом справи? — Усе в порядку, — весело відповів Лось. — Увесь зійшов. Останні струмки течуть. Красота зараз у лісі. Одне слово — весна. — О! — здивувався Ведмідь і з вдячністю подивився на телефон. — Варто тільки подзвонити — і все одразу зробили.

Василь БІРЮКОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

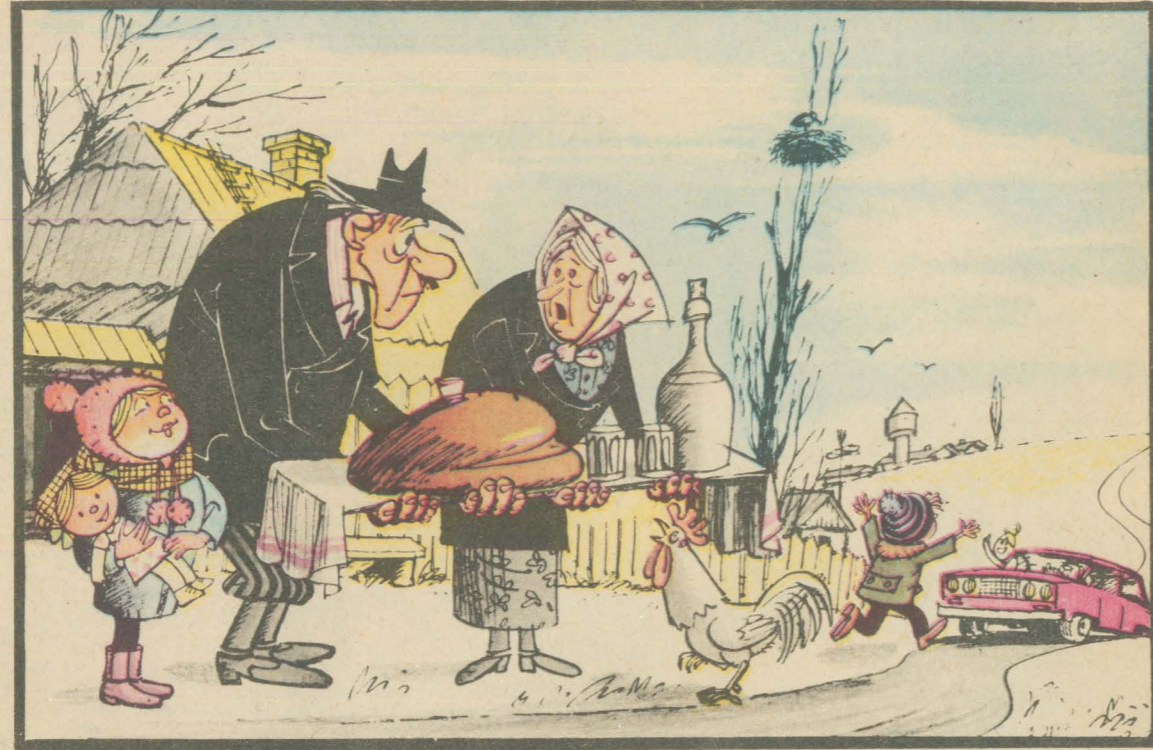
Зразки трудового ентузіазму демонструють будівельники Південно-Української атомної електростанції. А от про тих, хто буде для них житлове селище, цього аж ніяк не скажеш. Їхню роботу позначили бракоробство та безвідповідальність. Про це розповідалося у фейлетоні «Проста істина» («Перець» № 14 за 1980 рік).

Секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Васильєв повідомив редакцію, що у вступі Перця правильно критикувалися недоліки в будівництві житла та соціально-культурних об'єктів селища Південно-Української АЕС. Фейлетон було обговорено в колективах, які будують житлове селище, в тому числі — добудованого комбінату № 4 та заводу крупнопанельних деталей. Розроблено заходи по поліпшенню якості будівельно-монтажних робіт. Зокрема, збільшено кількість працівників технічної інспекції по якості, закінчено монтаж ліфтів у всіх раніше зданих житлових будинках. Ужито заходів до ліквідації всіх недоробок у будинках 7 та 26. Територія житлового масиву впорядковується.

За низьку якість оздоблювальних робіт начальника дільниці добудованого комбінату № 4 Іванова В. А. з цієї посади звільнено. Начальникові управління будівництва Південно-Української АЕС Соседенку Г. В., начальникові добудованого комбінату № 4 Носку Н. І. та директорів АЕС Функу В. П. суворо вказано і попереджено, що коли становище не буде виправлено, їх буде притягнуто до суворой партійної відповідальності.

Хід будівництва та якість споруджуваних об'єктів життоселища Південно-Української АЕС знаходяться під контролем обкому партії.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— А я тобі кажу, що цього разу треба як слід зустріти дітей. А то знову образяться і не заберуть додому онуків.

ЛЮДИНА
3
«ДИПЛОМАТОМ»

Улітку 1979 року до кабінету директора Летицького міжколгоспного комбінату комунального господарства М. Я. Боцюна сміливо ввійшов чорновусий молодик і, перекинувши портфель-«дипломат» з правої руки в ліву, відреккомендувався:

- Селезньов Валерій Володимирович. Представник Криворізького коксохімічного заводу. Як у вас із планом? — відразу поцікавився.
- Поганкуватю, — відповів директор.
- А хочете, щоб не було поганкуватю?
- Як це? — здивувався Боцюн.
- Елементарно. Допоможіть коксохімічному заводу відремонтувати кілька цехів.

— Ви що, глузуєте?! — директор аж на ноги скочив. — Ми не впоруємося із основною своєю роботою — спорудженням і ремонтом колгоспникам хат, сараїв, погребів, а ви — «допоможіть заводу!» У мене три десятки робітників, один столярний верстат, немає цегли, дощок, цементу, цвяхів... Чим, хто ремонтуватиме ті цехи?

— А ви цим не сушіть собі голови, — заспокоїв директора представник. — Працюватимуть інші: ви тільки підпишіть договір, зарахуйте до штату ось хлопців у свій рахунок грошей...

Боцюн подивився на договір з круглою печаткою і підписом головного інженера коксохімічного заводу В. Г. Іваницького, на купу трудових книжок та заяв і боязко запитав:

- А мені за це не намілять шію?
- Не хвилюйтеся. Не ви перші й не ви останні.

До вислову представника «не перші й не останні» ми ще повернемося, а зараз скажемо, що директор Летицького комбінату договір підмахнув, одинадцять нікому не відомих хлопців на роботу оформив і, не вірячи своєму щастю, став чекати грошей. Незабаром вони надійшли на комбінатівський рахунок. Услід за грошима примчав запленим «газиком», з документами про виконані роботи, з відомостями, в яких авансом розписалися члени бригади, і сам Селезньов. Показав у «дипломат» близько тринадцяти тисяч карбованців і гайнув собі...

Отак воно й пішло-закрутилося. На Хмельниччину йшли перекази, раз на місяць приїздив представник, забирав гроші; частина суми, за посередництвом, залишалася комбінатові, й таким чином виконувалася та перевінювався план, виплачувалась прогресівка. І коли за деякий час у Летицях з аналогічною пропозицією прибув біліми «Жигулями» В. П. Годорожа і вийняв з «дипломата» договір, підписаний головним інженером Криворізького південного гірничо-збагачувального комбінату В. І. Дорошенком, то Боцюн уже не тільки нічого не боявся, а з радістю погодився виконати «Спец. роботи по кап. ремонту металоконструкцій промислових об'єктів і споруд на 150 тисяч карбованців...»

Тепер повернемося до отих, кинутих В. В. Селезньовим слів «не перші й не останні». Справа в тім, що такі ж маніпуляції здійснювалися й у інших районах Хмельниччини. Скажімо, згаданий Годорожа від імені Криворізького цементного заводу уклав договір на 250 тисяч карбованців із Старокостянтинівським міжколгоспним комбінатом (директор В. К. Кухаренко); Селезньов, від того ж коксохімічного заводу, — на 180 тисяч карбованців із Волоцьким комбінатом.

Саме у Волоцькому, в серпні 1980 року, я й побачив у директора комбінату В. Ю. Слободовського трудові книжки шабашників і договір на роботу аж до 1981 року... Тоді ж узнав, що протягом останніх півтора року хлопці зараховувалися на роботу в Тульчинський комбінат на Вінниччині, в Устинівський на Кіровоградщині, в Березнегуватський на Миколаївщині, у Борщівський на Тернопільщині, у Васильківський на Дніпропетровщині...

Підробляли непогано: в середньому щомісяця припадало на брата по тисячі з гаком карбованців. Але, як я пізніше переконався, це не так уже й багато, коли порівняти з іншими. Наприклад, із В. П. Годорожею, який у серпні 1979 року від Старокостянтинівської міжколгоспної організації ремонтував Криворізький цементний завод і в той же час від Летицького заводів у божеський вигляд гірничо-збагачувальний комбінат у тому ж Кривому Розі. Одержував грошенята водночас там і там. Як устигав трудитися відразу

на двох підприємствах — лишається загадкою. Очевидно, й він, і члени його бригади С. Ю. Артеменко, В. В. Бондаренко та інші, які теж отримували зарплату у двох місцях, удень ремонтували цементний завод, а вночі — гірничо-збагачувальний комбінат...

Але, виявляється, це ще не вершина метикуватості. Годорожа зі своїм товариством, згідно з документами, усе-таки отримував дві зарплати за дві роботи, а є такі, що подвійну плату брали за одну й ту ж роботу. У травні-червні 1979 року бригада з шести чоловік, очолювана виконробом В. Н. Осадчуком, ремонтуючи устаткування Криворізького суркового заводу, одержувала грошенята не тільки від ремонтно-будівельного управління № 7 (виробниче об'єднання «Кривбасрудремонт»), а й... від того ж таки суркового заводу. Отож хлопцям рідне управління виплатило чималеньку суму, і десять тисяч карбованців хапнули вони через Долинський міжколгоспний комбінат комунального господарства (Кіровоградська область), згідно із складеною з ним угодою...

Чому ж керівництво заводів іде на такі, м'яко кажучи, фінансові порушення? Виявляється не від доброго життя. Організації, покликані ремонтувати підприємства, зволікають роботу, не справляються з нею. Наприклад, коксохімічний завод, про який говорився вище, зобов'язане ремонтувати Криворізьке спеціалізоване управління (начальник М. І. Грипас) виробничого об'єднання «Укркокс». Але ремонтники щось не дуже стараються... Не краща ситуація й на цементному заводі. Замість 170 робітників криворізька дільниця (начальник І. С. Опанасенко) виробничого об'єднання «Укрцементремонт» надсилає тільки по-

лишину. Люди не забезпечені необхідними матеріалами, інструментами, спецодягом, з-поміж них не вистачає газорізачки, електрозварників та інших фахівців. Кому тільки не скаржилися керівники цементного заводу — аж до міністра промисловості будівельних матеріалів УРСР О. Т. Шевченка, а наслідків поки що ніяких...

Тепер — про міжколгоспні комбінати комунального господарства, від імені яких оті хлопці з портфелями-«дипломатами» маніпулюють. Створено їх, безумовно, з велими благородною метою — допомагати колгоспникам. Але є тут одна заковика. Опікують комбінати водночас різні «няньки» — обласні управління комунального господарства та сільського господарства. Через це по-серйозному нікто ними не займається. Кожне управління киває на інше. А в підсумковій комбінати майже не забезпечуються необхідними будматеріалами. Ну, і їхні плани горять.

Ось чому деякі не дуже, м'яко кажучи, добropорядні керівники міжколгоспних комбінатів удаються до послуг різного роду хапу, до всіляких протизаконних маніпуляцій, аби лиш створити видимість активної і результативної роботи.

То чи вже не час рішуче припинити шахрайську діяльність метикуватих людей із «дипломатами» та їхніх покровителів? Бо збитків вони завдали таки дуже багато.

І, на жаль, поки що продовжують здаватися. Шахраї — на відміну од деяких службових осіб — не дрімують. І продовжують натоптувати свої «дипломати» державними грошми.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська,
Хмельницька області.

ОБ'ЯЗИ, ГОЛОШЕННЯ

ДАЄМО УРОКИ
безгосподарності і марнотратства. Бажаючи детально ознайомитися з недіючими теплицями, в будівництво яких вгачено 200 тисяч карбованців, а віддачі ні на гріш.

ДИРЕКЦІЯ РАДГОСПУ ІМ. ПАРХОМЕНКА КРАСНОДАРЬСЬКОГО РАЙОНУ ВОРОШИЛІВГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

ПРИБРАЄМО
електронно-обчислювальну машину найновішої конструкції для обліку скарг з приводу недіючих ліфтів, повної відсутності гарячої води в будинку № 10 по проспекту Ленінського комсомолу.
Виконком Ленінської райради народних депутатів міста Вінниці, ЖЕК № 10.

ВІСЛОВИМО ЩИРУ ВДЯЧНІСТЬ
будь-яким установам та організаціям, які виконують дану нами три роки тому обіцянку відремонтувати ущент розбиті будівельниками тротуари і дорогу на подвір'ї будинку № 1 по вул. Богдана Хмельницького у місті Часів-Яр.
Виконком Часів-Ярської міськради (Донецька область).

ДБАЙТЕ ПРО СВОЄ ЗДОРОВ'Я!
У нашому селі Віножі у кожного, хто підходить до старої, обдертої хати, де знаходиться наш фельдшерсько-акушерський пункт, відразу пропадає бажання заходити в нього. А відтак — і хворіти. Будівництво ж нового медпункту, розпочате в 1974 році, ми вже давно припинили. Переймайте наш досвід боротьби із хворобами!
Виконком Немерчанської сільської Ради Муровано-Куриловецького району на Вінниччині.

ПРОВОДИТЬ КОНКУРС
НА НАЙТЕРПЛЯЧІШОГО ЗАМОВНИКА. Ймовірний кандидат у переможці — колектив Старосинявської райсільгосптехніки — чекає на фото своїх передовиків для Дошки пошани вже рік.
ХТО ДОВШЕ? Переможець буде нагороджений кольоровим фотопортретом директора комбінату тов. Скопина з його дарчим автографом.
ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ МІСЬКПОБУТКОМБІНАТ.

КУПИМО
добре натренованого собаку-шукача для розшуків електромонтерів, які майже рік тому під виглядом ремонту зруйнували існуючу електролінію в селі Гаврилівці Надвірнянського району Івано-Франківської області і цезли невідомо куди.
ЖИТЕЛІ СЕЛА.

ОБІЦЯНКА

Кажуть, видно, що Гапка млинці пекла: всі ворота в тісті.

І то ще півбіді, коли поодинокі невдаха псує своє добро і прикрашає тістом власну господу.

То ще слава богу, що у Гапки немає перспективного плану і потужної техніки. Слава всім святим, що вона не приймала високих зобов'язань.

А от у дирекції будівництва каналу Дніпро—Донбас і плани широкі, і зобов'язання високі, і техніка надпотужна, і спеціалісти дипломовані, і... Та, словом, чого тільки у неї немає.

А от воріт нема. Були б вони — щонайменше півреспубліки давно б запримітило, що біля народного добра хазяйнує механізована Гапка.

Ось уже три роки по тому, як протяглася нитка каналу через угіддя Сахновщинського району на Харківщині, шумує-розростається суперечка між господарями землі та її губителями.

Сахновщинці, далекі, глибше будівельників усвідомлюють, що канал потрібен, що й для них він — рукотворне благо. Мова про інше: щоб з'їсти яблуко, не треба зрубувати яблуню.

Почалося з того, що на землях колгоспів ім. Карла Маркса, ім. Шевченка, ім. Леніна, «Іскра комунізму», «Комуніст» будівельники без погодження з господарями почали відкривати кар'єри для добування піску і глини.

Діло начебто звичайнісіньке: треба було чимось насипати дорогу вздовж каналу. Однак будівельники не захотіли вивозити ґрунт із непридатних земель. Морока. Замість того лише в колгоспі ім. Карла Маркса начисто

Поліпшити охорону природи, посилити роботу по схоронності сільськогосподарських угідь, боротьбу з їх ерозією, підвищити темпи робіт по рекультивативній землі, забезпечити їх захист від селів, зсувів, обвалів, засолення, заболочування, підтоплення та зсушування.

[З матеріалів XXVI з'їзду КПРС.]

злизали чорнозем з 50 гектарів орної землі. Тепер там отакенна лисина, родючість якої стала значно нижчою, ніж родючість вулканічних ґрунтів у місячних кратерах.

За своєю власною програмою будівельники в темпі вирівняли русла рі-

чок Орель, Орелька і Кривець. Внаслідок цієї операції господарства району втратили доступ до 800 гектарів лук, пасовиськ та орних земель. І вже четвертий рік з тих гектарів хлібороби не можуть взяти ні грама продукції, ні копійки прибутку.

Звичайно ж, сахновщинці не дрімали, а на всіх рівнях справедливості шукали. Домоглися навіть того, що на місце подій приїздили представники Міністерства меліорації і водного господарства УРСР.

Хороші такі представники. Балакучі. Як вода, лилися обіцянки. І, як вода, висохли.

На останній вельми авторитетній нараді з участю спеціалістів усіх рангів виступив директор будівництва каналу А. П. Предко і наполіг записати у рішенні грізну вказівку Перещепинському управлінню будівництва: до 1 липня 1980 року завершити рекультивативні роботи «диких» кар'єрів, а також спорудження запланованих мостів і додаткових переїздів. Та начальник Перещепинського управління будівництва В. І. Жолнерчук якось не дуже тієї грізної вказівки злякався і вирішив по-своєму: нічого робити не буду!

Обурені сахновщинці звернулися з позовом до народного суду Дніпродзержинського району Дніпропетровської області: нехай будівельники компенсують втрати хліборобів! Однак на таку розмову ніхто з винуватців у суд не з'явився. Не з руки. На той час дирекція будівництва каналу Дніпро—Донбас вже справляла новосілля у Донецьку.

І не вгоняться за Гапкою на колесах ні місцеві інстанції, ні місцева преса. А наздогнати треба. Має бути серйозна розмова. Про те, що ж воно буде завтра з полями, річками, луками лісами уздовж каналу Дніпро—Донбас.

**К. ЛЕМЕШЕВ,
В. В'ЮНИК.**

Харківська область.

Вітаємо ювіляра!

Художника-карикуриста
Костянтина ЗАРУБУ
з його першим 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

ХІД СЛОНОМ

ГУМОРЕСКА

Лабораторія наша невелика. Навіть, можна сказати, середня лабораторія: я, Гулько і Кузьмич. Проте проблеми вирішуємо великі. Недавно нову тему почали. Тема, на перший погляд, як тема: «Оптимізація параметрів трансформації мухи в слона». Це якщо збоку дивитися — просто, а копнути! Глибина, ширина, поле діяльності!..

Розподілили обов'язки. Кузьмич мух ловить, Гулько раціон добирає, загальне керівництво, як завжди, на мені.

Заворушилися всі, забігали. Схеми креслимо, діаграми, графіки. Через тиждень знайшли оптимальний раціон: горіхи, мед, рахат-лукум. Одне слово, створюємо мусі солодке життя, загальне керівництво — на мені.

Зважили муху через місяць. Стрілка аналітичних терезів фіксує ККД наших зусиль: нуль цілих, нуль десятих.

Поїхали з Гульком у творче відрядження до сусіднього інституту. Обмінялися досвідом, рекомендації до серійної оптимізації параметрів підготували.

А за цей час Кузьмич ще кілька відмінних екземплярів відловив. Загалом, іде робота повним ходом.

Тут замовник, як завжди, невчасно нагрівся. Так, мовляв, і так: показуйте ваших слонів.

Демонструємо графіки, показуємо звіти, підсовуємо муху під телескопом. Кмітливий замовник попався. Премію за часткову реалізацію теми підписав.

Поїхав замовник, ми за муху, а вона тане на очах. Годуєш її, напуваєш, пестиш... Нічого не допомага!

Тут керівництво втручається, погрожує тему зняти і в архів списати.

— Не дозволимо! — гарячкуємо. — Питання престижу. Та ж і тема яка! Спасибі Кузьмичу — виручив. Практика позначилась.

— Давайте, — каже, — підемо від зворотного. Зафіксуємо параметри перетворення слона у муху, а потім прокрутимо їх зворотним ходом, як плівку в кіно.

Зараз усією лабораторією готуємось до поїздки в Африку. Слонів ловити. Загальне керівництво, як завжди, на мені!..

**Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.**

м. Вінниця.

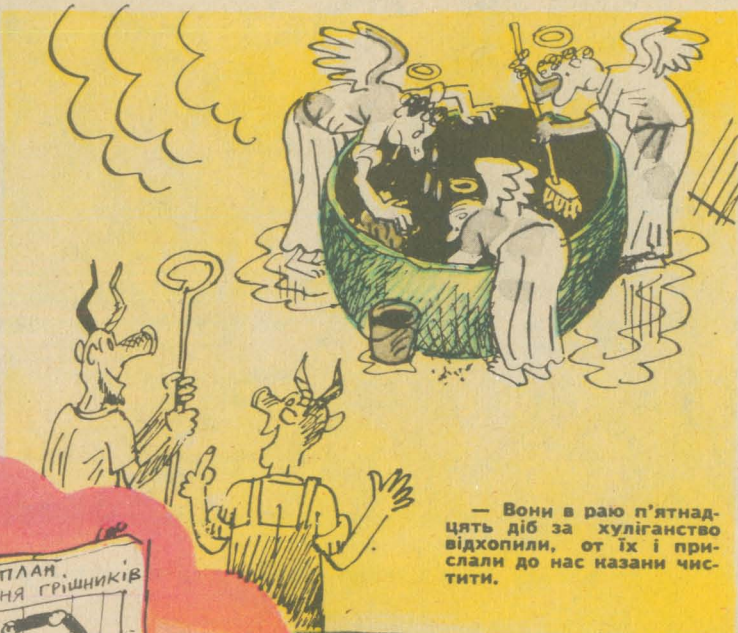
Життя святих і нещасливих

МАЛ. С. ГЕРАСИМЧУКА.

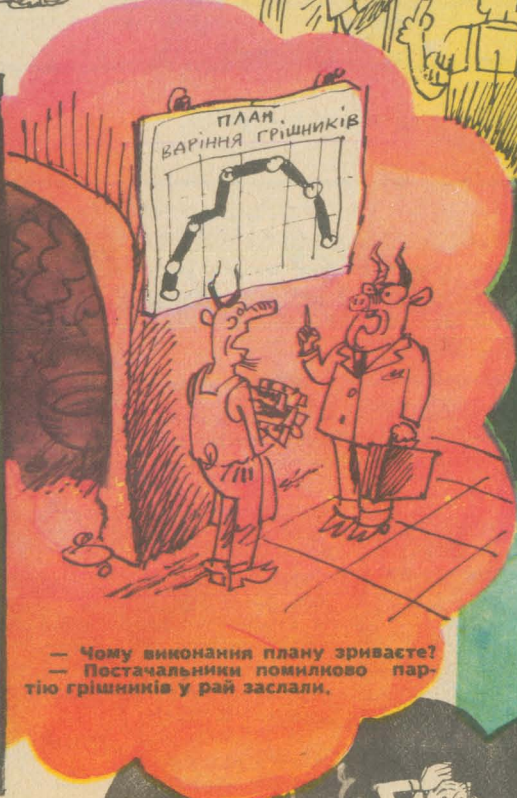
— Як ви й веліли, владико, я з-під землі прибиральницю дістав.

— Вони в раю п'ятнадцять днів за хуліганство відхопили, от їх і прислали до нас назани чистити.

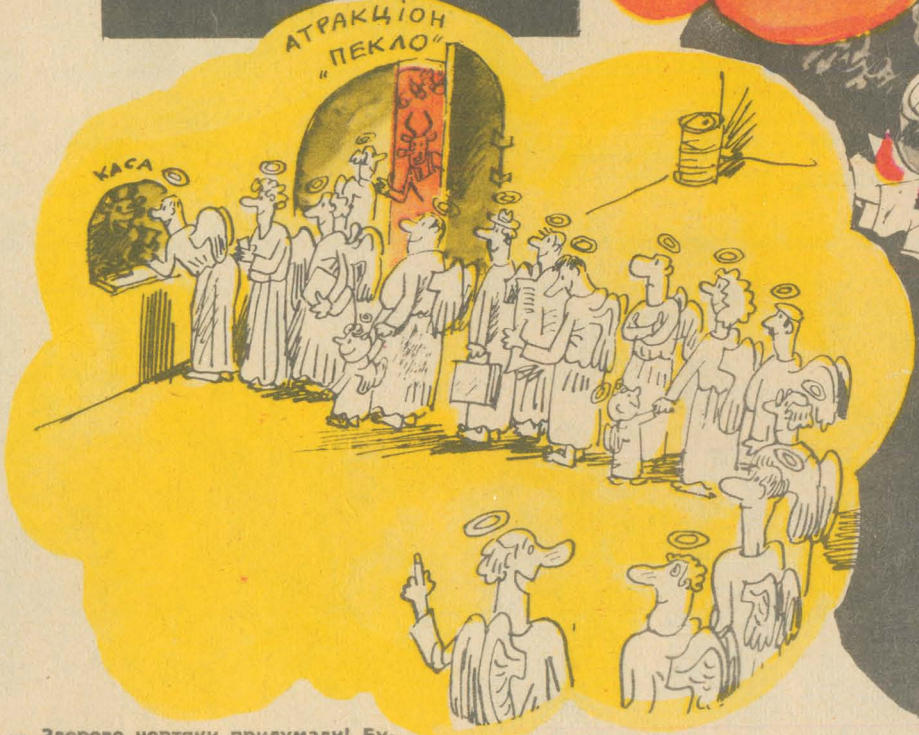
Без слів.

— Чому виконання плану зриваєте? — Постацьальники помилково партію грішників у рай заслали.

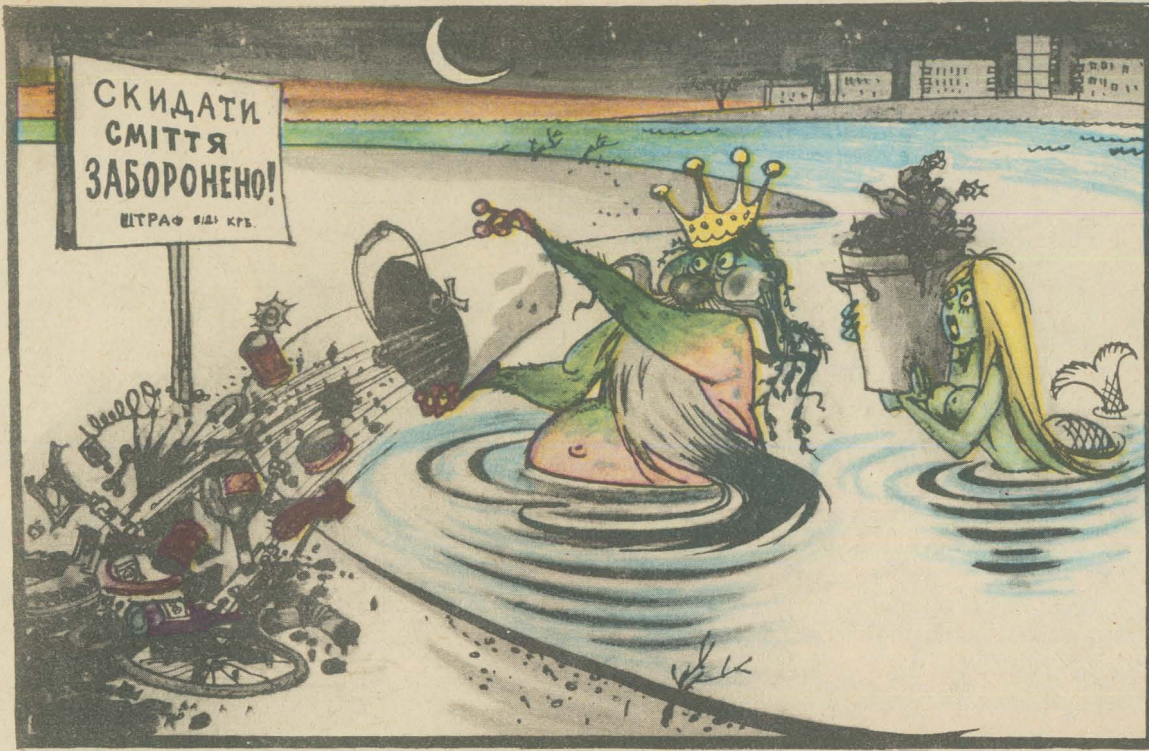
— Така ціна! Побійся бога!

— Здорово чортяки придумали! Буде де нерви полоскотати.

— Невже я стільки їх написав?

— Батьку, ти діждешся, що тебе таки оштрафують!

Лише одна жертва моди

— Здирай, Ромко, це ганчір'я! —
Влетівши до хати,
Зінка кинулася з ходу
Килими знімати.
— Тільки що мені сказала
Канючиха Нонка,
Що килими вже не модні,
А модна клейонка.
Біжи ж мерщій до крамниці,
Щоб не розхпали!..
Обклеймо клейонкою
Кухню, спальню й залу.
Цілий тиждень Зінка з мужем
Клеїли-латали...
Зате стіни у кімнатах
Райдужно засяли!
Через місяць знов команда:
— Здирай цю холеру!
Я побачила у Феньки
На стіні шпалери.
Імпортні, модерні, Ромо!
Ну, такі ж гарненькі!
Я від моди не відстану!
Що я, гірше Феньки?
Дістань мені звідки хочеш!..

— Та послухай, люба...
— Не переч! Як не дістанеш,
З горя віржу дуба!..
Як почула, що вже модна
Лакова підлога,
Таке зняла, що примчала
«Швидко допомага».
Що два тижні ту підлогу
Шкребли, лакували,
Поки блискітки сліпучі
На ній не загнали,
Стала в грізну позу Зінка
Й мовила по тому:
— Гляди, станеш на красу цю,
Прожену із дому!
І до спальні, мій миленький,
Закрита дорога!
Постелю тобі матраци —
Спи біля порога...
Як почала ще й за стелю
Гризти Зінка Рому,
Не витримає, бідолаха,—
Дременив із дому.

Антоніна ТОРЛЮН.

м. Полтава.

Львів ніколи не пас задніх щодо технічного прогресу. Є в місті чимало комп'ютерів, обчислювальних центрів і наукових лабораторій. Зокрема, одна з них покликана обслуговувати заклади споживчої кооперації.
Маємо на оці лабораторію економічних досліджень і механізованої обробки інформації Всесоюзного науково-дослідного інституту економіки кооперативної торгівлі. Як і в усякій солідній науковій установі, є тут лічильні машини. А біля них, звісно, обслуга. Для більшої ж солідності створили коло тих машин ще й науковий сектор. У ньому і старші наукові працівники, і молодші, і лаборанти. Все як має бути. А щоб виглядало ще престижніше, взя-

Моргуна в невисокому рівні рекомендацій нема, бо участь його в їх розробці видалася мені, м'яко кажучи, дещо аморфною, розпливчастою, сказати б, якоюсь символічною.
Але зовсім не символічним, а конкретним було те, що О. Ф. Моргун одержував у лабораторії 120 карбованців щомісячно. І те, що працював він тут цілих п'ять років, не маючи дозволу керівників з основного місця роботи, що як відомо, є грубим порушенням законодавства.
— Ви знали про те, що ваш завідуючий кафедрою працює за сумісництвом? — поцікавився я в ректора Львівського торговельно-економічного інституту К. І. Пирожака.

КОЛИ ДУЖЕ ГНІВАЮТЬСЯ...

ли й половину кандидата наук. Власне, не половину, а цілого кандидата, завідуючого кафедрою торговельно-економічного інституту О. М. Моргуна, тільки запросили працювати на півставки старшого наукового працівника.
Отож машини рахують. І сектор при них рахується. І не лише рахується, а навіть видає наукову продукцію у вигляді різних «Методичних рекомендацій». Ними мають керуватися практики кооперативної торгівлі, щоб на високому науковому рівні вивчати та враховувати попит на різні товари.
Не буду твердити, що рекомендації користуються підвищеним попитом у торговельників. Принаймні жодного відгуку на них у лабораторії мені не вдалося показати. Отож редакція і попросила висловитися з приводу однієї такої науково розробленої рекомендації спеціалістів з Донецького інституту радянської торгівлі.
Взяли навмання останню роботу, над якою трудилися майже всі працівники лабораторії разом із запрошеним кандидатом Моргуном протягом цілого року. Називається праця «Методичні рекомендації по механізованій обробці інформації про попит на перфораційні лічильні машини на міжрайонних оптових базах». У відгуку сказано, що рекомендації орієнтовані на використання застарілих моделей машин, при цьому не передбачається використання засобів механізації первинного обліку і що «науково-теоретичний рівень праці ординарний, новизни розробки нема». Словом, із того відгуку можна зрозуміти, що користуватися тими рекомендаціями було б дуже доцільно... десять-двадцять років тому. Тільки не тепер.
Але все це, як той казав, між іншим. Про науковий рівень рекомендацій ми з кандидатом наук О. Ф. Моргуном не говорили. Говорили про конкретніші й зрозуміліші (принаймні, мені) речі. Я попросив Олександра Федоровича вказати на сторінки брошури, написані ним самим.
— Ну, це важко зробити, — пояснив він. — Бо я брав участь у підготовці рекомендацій, так би мовити, в цілому. Працівники лабораторії, бачте, мало розуміються на роботі оптових баз. А я на цій роботі собаку з'їв.
Виявляється, Олександр Федорович перед тим, як вдаритися в науку, певний час заступав директора на одній оптовій базі.
Але я заспокоївся: вини кандидата наук О. Ф.

— Ні не знав... Хоч було якось... якісь перевіряючі казали мені про це, але я вважав, що він давно уже залишив це незаконне сумісництво, — сказав Казимир Іванович.
— А він же в цей час був включений у розробку госпдоговірної теми у вашому інституті, — нагадав я.
— Наче був... але то безплатно, на громадських засадах, — зауважив ректор.
Уточнили в бухгалтерії. Виявилось, не безплатно, а за гроші. Працював, виходить, одночасно на трьох роботах, що вже взагалі ні в які ворота не лізе. Маю на увазі ворота закону.
— Й-й-й-й! І це ж при тому, що він у нас в інституті керує однією з найбільших кафедр, до того ж має чимало громадських доручень, — осудливо і навіть, як мені здалося, обурливо захитав головою ректор. — Як він мене підвів! Ні, це йому так не минеться! Покараємо! Обов'язково покараємо! Що й дітям своїм закаже, як ганятися за легким карбованцем!
Страшний був у гніві К. І. Пирожака.
Після цього мене, щиро кажучи, почали мучити страхи за О. Ф. Моргуна. То мені уявлялось, як бідний Олександр Федорович повертає гроші, одержані з порушенням закону, то малювалось, як він обливається потом на килимі перед вченою радою і ректор попелить його гнівними філіпіками, то звяжалося, що висить на дошці грізний наказ із доганюю... І тому подібні кошмари снились.
Але — тьху-тьху, щоб не наврочити! — обійшлося. Не спопелили Олександра Федоровича на вчентій раді і ніякого наказу на дошку не повісили. Більше того. Минулого року в О. Ф. Моргуна закінчувався статутний п'ятирічний строк завідування кафедрою. Щоб обрати кандидата наук на другий строк, згідно з положенням, необхідно мати спеціальний дозвіл вищої організації. Так от ректор, уже знаючи про припущені О. Ф. Моргуном порушення, особисто добувся в Центроспілку такого дозволу. І все закінчилося чудово: Олександра Федоровича обрали вдруге.
А Казимир Іванович свого часу так обурювався, так гнівався.
Піди після цього вгадай, на що здатна людина в гніві...
м. Львів.

О. КРУКОВЕЦЬ.

— Вам погано, дідусь?
— Ну чого ви сунете свого носа — він пропонує мені свою руку і серце.

Дали перцю!

Ще в січні 1979 року житель села Торчина (Луцький район) Машевський І. Я. мав необережність укласти договір із Луцькою рембуддільницею на спорудження будинку і одразу ж заплатити гроші у сумі шість з половиною тисяч карбованців. Приймаючи від нього гроші, керівники рембуддільниці запевнили, що будинок буде готовий через п'ять місяців. Проте минуло п'ять місяців, за ними ще п'ять, а потім знову п'ять місяців, а будинок так і не був готовий. Більше того, те, що встигли побудувати, почало осідати, тріскатися, деформуватися. Про отаку невеселу історію розповідалося у листі, вміщеному у № 15 журналу за 1980 рік.
Після виступу «Перця» начальник Волинського обласного управління побутового обслуговування Г. М. Олексюк повідомив, що факти, вказані у листі, мали місце. Нині увесь допущений при спорудженні будинку брак усунуено і будівництво повністю закінчено. За серйозні недоліки в роботі майстра рембуддільниці Тисунова Я. І. з посади звільнено. Матеріали про завдані збитки при будівництві передано до прокуратури Луцького району. За відсутність контролю за строками і якістю будівництва та тяганину в розгляді скарг начальників рембуддільниці Глазиріну Б. В. оголошено суворо догану.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

ЧОРНІ СПРАВИ ПІД СИНІМ НЕБОМ

Над Італією панує синє небо. На італійських пляжах та у розкішних готелях панують переважно іноземні грошовиті туристи. Серед населення панує страх перед злочинцями і непевність у завтрашньому дні. А скрізь, за винятком хіба що неба, панує мафія.

Виникла вона пару сот літ тому на острові Сіцилії як своєрідна таємна організація взаємодопомоги та самозахисту бідноти од свавілля поміщиків. Тоді мафіозі виступали як благодійники — брали у багатих і роздавали бідним, захищали їх. Минув час. Благородні мафіозі-благодійники давно стали набутком історії. Тепер можна говорити тільки про бандитів — мафія уже не дає, а тільки бере. Бандити провінційного масштабу збирають із власників крамниць і ресторанчиків «податки за захист». Навіть коли селянин продасть курку, мафіозі отримує свій процент із виторгу.

Є чимало різних груп мафії, так званих сімей. Частенько вони конкурують одна з одною. Незгоди між ними залагоджуються переважно при допомозі зброї. Так, наприклад, у невеличкому містечку Чімія в Калабрії у процесі такого «з'ясування взаємовідносин» із 1966 року загинуло 36 чоловік. Багато жителів змушені були залишити місто. Навіть лікар і мер живуть у сусідньому місті і приїзять у Чімію тільки на роботу.

Мафіозі ж великого масштабу дрібними крамрями та курми не цікавляться. Вони засідають у солідних кабінетах поважних установ та фірм, мають респектабельний вигляд, пристойні сім'ї і чарівних секретарок. Практичне «залагоджування» деяких справ із своїми противниками, «умиротво-

рення» невіддатливих та іншу подібну роботу вони доручають своїм підлеглим. Самі ж займаються справами тоншими. Так, скажімо, останніми роками мафія енергійно проникла у будівельний бізнес. Боси мафії у високих установах забезпечують босів мафії у будівельних фірмах вигідними замовленнями. Це дає, наприклад, можливість за добрі гроші збути поганий цемент. Тож не диво, що іноді обвалюються зовсім нові мости, стають небезпечними для людського життя нові будівлі...

Порівняно недавно судили Рафаеля Гутоло, який називає себе ватажком нової мафії. У залі судових засідань Рафаель сидів за сталевими ґратами під охороною роти карабінерів. Мимо нього проходили свідки: власники крамниць, ресторани, маленьких будівельних контор, ремісники — всі ті, кого він грабував. Вони шанобливо кланялися Рафаелю, услесливо усміхалися йому і цілували руку висунуту за ґрати. Рафаель знущався з судів і лоліцаів, перетворював судові засідання на веселу виставу для телебачення і кричав із за ґрат: «Я не фабрикую сценаріїв для телебачення, я фабрикую убивства, а доказів ви ніколи не знайдете. Ви взагалі не спроможні засудити мене, бо право в Неаполі і закон у Неаполі — це я!».

Правду кажучи, Рафаель Гутоло не дуже-то й розхвастався: навіть перебуваючи у в'язниці, він продовжує керувати бандою із п'яти сотень головорізів, на рахунок яких лише у 1980 році дев'яносто убивств.

Я. ВОРОБИЙОВА.

ДОГОВОРИВСЯ...

Ларрі Салф, мешканець містечка у штаті Флоріда (США) попався на крадіжці автомобіля. Суддя Уільям Роуллі виявив поблажливість: «Веручи до уваги те, що ви раніш не притягалися до судової відповідальності, — сказав він, — я знижую вам штраф із п'яти до двох із половиною тисяч доларів».

І сміх,
і гір

Підсудний не оцінив суддівського милосердя і саркастично кинув: «А чому б вам ще й не запроторити мене за ґрати років на п'ять?» «Згоден», — спокійно відповів суддя. «Може, ви мені ще й штраф подвоїте?» — не заспокоювався підсудний. «А чому б і ні?» — погодився суддя. Містер Роуллі виявився навіть щедришим: остаточний його вирок — 10 років тюрми і 10 тисяч доларів штрафу.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Р а с и с т: — Я з чорними граю тільки так!

Нещодавно, шановні читачі, до мене в редакцію прийшов третьокласник Сашко Дерій і спитав, чи не посприяють йому журналісти-перчани у збиранні макулатури. Журналісти посприяли і наділили Сашка трьома кілограмами відписок десятирічної давності, які не являтимуть інтересу для нащадків.

Сашко дуже зрадів, гаряче подякував від імені свого третього «б», а потім, делікатно шморгнувши носом, сказав:

— От ви, дядю Перче, тут усіх критикуєте...

— Не всіх, — зауважив я, — а лише тих, кого слід.

— Так я хочу вас попросити, — віддалі Сашко, — щоб ви написали про мою вчительку Олену Сергіївну. Її якраз слід покритикувати.

— За що ж? — здивувався я.

— За несправедливість, — зітхнув він. — Ігорю Цибульчуку поставила за контрольну п'ятірку, а мені — трійку. А я ж у Ігоря все точнісінько списав. Без жодної помилки.

— Е-е, братику, — сказав я, — а знаєш: Олена Сергіївна цілком права. Списувати негарно. Треба самостійно працювати...

Ну, в Сашка, як мовиться, усе попереду, і я впевнений, що цю просту істину він добре затямить. Але, хоч як це дивно, шановні друзі, є деякі дорослі, котрі, судячи з їхніх дій, і досі не запам'ятали її.

От узяти хоча б голову Доманівського райвиконкому на Миколаївщині А. Д. Котенка. Спілкування з товаришем Котенком почалося після того, як до мого довідкового бюро надійшов лист із села Новоселівки Доманівського району. Прислали його діти, котрі живуть у Новоселівці, а вчаться у Новоолександрівці, в тамтешній восьмирічній школі. Ні, вони не запитували, чи можна критикувати їхню вчительку. Вони вже, як кажуть, переросли це наївне запитання. Учні цікавило інше: коли ж їх, нарешті, підвозитимуть із Новоселівки до новоолександрівської школи? Бо всі дорослі дяді, до яких вони зверталися, відказують одні на одних: немає можливості — бездоріжжя.

Щоб відповісти юним новоселівцям, я звернувся від імені свого довідкового бюро до товариша Котенка. По консультацію. Менш як за два тижні голова прислав відповідь. Дивовижну відповідь. Бо вона є точною копією листа учнів. Товариш Котенко добросовісно переписав той лист і навіть закінчив точнісінько, як вони: підвозити немає можливості — бездоріжжя. Й ані словечка про те, що ж збирається — і чи збирається взагалі — робити виконком, щоб допомогти дітям.

Як бачите, мої юні новоселівські кореспонденти, ваш автобус рушить з місця лише тоді, коли дядя Котенко усвідомить, що списувати — не добре, й що слід у роботі завжди виявляти самостійність.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

Евген Федорович Бандуренко (1919—1971) почав друкуватися в «Перці» одразу ж після демобілізації з Радянської Армії, в лавах якої поет воював із німецько-фашистськими загарбниками з першого й до останнього дня Вітчизняної війни. Це була безмежно симпатична, весела й добра людина, але його гумор був завжди дошкульним і нещадним до всього чужого нам. Читачі «Перця» любили гумористичні вірші Євгена Бандуренка. На жаль, невблаганна смерть дуже рано вирвала його з наших лав. Дуже рано замовкла його весела муза...

ХАРАКТЕРИСТИКА

Розлігшись дома на пухкій перині,
Директор фабрики хвалився
дружині:
— Характеристик на своєму віку
Робітникам я видавав немало;
Сьогодні ж гультяєві Бурбаку
Вручив таку,
Що аж самому шкода стало.
— Як можна бути безжалісним
таким? —
Пробурмотіла жінка крізь
дрімоту, —
Тепер, мабуть, із папірцем твоїм
Його ніде не приймуть на роботу.
— Та ні! Тут інша трапилась пригода.

Була характеристика така,
Що навіть стало відпускати шкода
Такого справного робітника.

КРАВ ВІН ТІЛЬКИ МОЛОКО

Ой, знайшли, знайшли в Левка
В темному пристінку
Два бідони молока,
Ще й сметани кринку.

— Хто ти є, — всі загули, —
Бачимо тепер ми!
Зізнавайся, не квили —
Крав ти все це з ферми?

Зашарівся тут Левко,
Мов дівця красна:
— Крав я тільки молоко,
А сметана — власна...

НІЧНА ПРИГОДА

Повертались хлопці з клубу
Повз колгоспний двір,
Де стріча завжди їх сторож —
Дядько Тихомир.

Та чому ж ніхто сьогодні
Їх не оклика?
Коли глядь — дає на возі
Сторож хрпака.

Підступили хлопці ближче
Й зрозуміли все:
Самогонним перегаром
Недарма ж несе.

— Так оце він так артильне
Стереже добро! —
Похитавши головою,
Вигукнув Петро.

— Тож давайте улаштуєм
Ми йому сюрприз! —
Парубки переморгнулись
І взяли за віз.

Двоє тягнуть за оглоблі,
Третій підпира —
Підхопили й покотили
Воза із двора.

Через вигін, через греблю,
До ставка скоріш!
Віз у воду закотили,
А самі — в комиш.

І давай звідтіл будити
Сторожа вони.
Той проснувся й відсахнувся,
Наче від мани.

— Що це? Як це? — сонні очі
З жахом протира, —
Де ж контора, де ж комора,
Де ж мішків гора?

І, за голову схопившись,
Раптом заволав:
— Ой, рятуйте, люди добрі, —
Хтось артіль украв!

А як плюхнувся у воду,
В чорну каламуть,
Закричав він: — Ой, пропав я —
Це ж потоп, мабуть!

Хлопці вслід йому із сміхом
В темряву густу:
— Будеш знати, як дримати
П'яним на посту!..

ВИКРУТИВСЯ

— Сю ніч я бачила у сні,
Аж важко, любий, уявити!
Немовби ти підніс мені
В день іменин розкішні квіти.

— От бачиш! — мовив чоловік,
Зробивши вигляд вмиль поважний. —
А ти завжди зчиняєш крик,
Що я до тебе неуважний!..

КОГО ЛОВИТИ!

Після доброї дримоти
Є і в сторожа турботи:
Перший слід веде до брата,
Другий слід веде до свата,
Третій — до куми Улити.
Так кого ж із них ловити?

НА ПРЕМ'ЄРІ

На сцені драма, ще й яка —
Герой-коханець помирає.
А в залі чути хрпака
І сліз ніхто не проливає.

Директор сумно похилився:
— Ех, провалилася прем'єра!
І чом герой оцей труївся,
А не стрілявся з револьвера?

А драматург: — І хто б учив!
Чим револьвер вірніш отрути?
— А тим, що, може б, глядачів
Хоч постріл зміг би сколихнути...

ОБЛИШ БУНДЮЧИТИСЬ

Облиш бундючитись дарма,
Кректать, надувши черево:
«В саду поезії нема
Товстіш за мене дерева...».

Не стануть велетні дуби
Сміятись над березою.
В собі поезію люби,
А не себе в поезії.

«ВІДКРИВАЧ»

Збиравсь він Галілеєм стати,
У храм науки увійти,
Й нові закони відкривати,
І відкривать нові світи.

Та, до науки шлях тернистий
Зм'янявши на криві стежки,
Навчивсь він одкривати з хистом
Лише... з горілкою пляшки.

СТАЖ І БАГАЖ

Ходить-колобродить чоловік
У письменниках двадцятий рік,
Всюди своїм стажем козиряє,
А коли хто-небудь запитає:
«Що ж ви написали?» —
Замовка,
Бо з книжок, крім членського квитка,
За душею жодної не має.

ЯК ІВАСИК НА САНКАХ КАТАВСЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Казка

Взимку найкраще місце — снігова гора в Липовій Балці. Цілими днями на ній не вгаєє галас дівтори. Івасик також тут. Санки у нього швидкі-прешвидкі, найшвидші у світі. Як понесли його вниз — усіх дітей обігнали.

— Ура! Ура! — кричить Івасик. — Я найдалі спустився!

— Дай і мені проїхатись! — підбігла до нього Маринка.

З'їхала на Івасикових санках Маринка, потім Оксанка, потім Дмитрик, Петрик. Потім усі гуртом на них спускалися. А тоді покинули санки — і ну на чоботях сковзались.

А з лісу тим часом волохатий ведмідь виглянув.

— Ого! — зрадів він. — Оце саме те, що мені потрібно!

Ухопив санки за мотузочок — і навтікача. Та не встиг він і трьох кроків пробігти, як санки стук його по ногах! Ведмідь так і впав прямо на санки.

Ну й понесли ж вони з гори! Тільки дерева миготіли у ведмедя перед очима та вітер у вухах свистів.

— Ха-ха-ха! Хо-хо-хо! — радів ведмідь.

А санки мчали і мчали. Уже й гора закінчилася, а вони все більшого розгону набирають.

— Ряту-у-йте! Зу-упині-і-ть! — злякано кричав ведмідь.

Діти кинулися навздогін. Але санки раптом повернули в густі кущі колючого терну.

— Ой-ой! — заревів ведмідь від болю.

А санки з колючих кущів терну завезли його у ще колючіші кущі шипшини. Потім у зарості реп'яхів завернули. А звідти прямо до Івасика під'їхали.

— Ох, ох, — стогнав ведмідь, злізаючи з санок. — Я більше не буду...

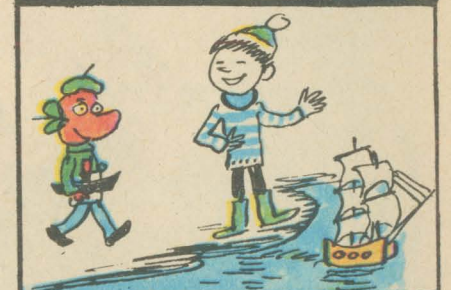
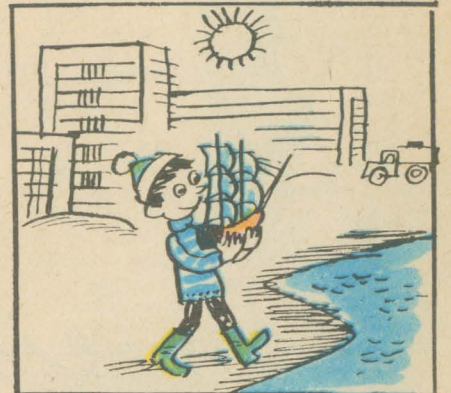
— Навіщо ж ти хотів їх украсти? — запитав Івасик.

— Своїм ведмежатам. Вони теж хочуть покататись.

— А ти краще приводь їх у Липову Балку та будемо разом кататись.

Відтоді дуже часто разом із дітьми мчали з гори і волохаті ведмежата. І всім було так весело! Бо ж Івасикові санки найпрудкіші у світі.

А. КОНЕЛЬСЬКИЙ.

Застраїв? НЕ БІДА. ЗАРАЗ МІЙ БУКСИР ЙОГО ВРЯТУЄ.

Гм... Просто ЯКЕСЬ ДИВО!

Нічого дивного. Мій КОРАБЛИК ПРАЦЮЄ З ДИСТАНЦІЙНИМ УПРАВЛІННЯМ. СЛУХАЄТЬСЯ КОМАНД.

ХОДИМО, Я Й ТЕБЕ НАВЧУ, ЯК ЦЕ ЗРОБИТИ. І ТОДІ НЕ СТРАШНІ БУДУТЬ ВЕСЬЯКІ ВОДИ. Я З ЗАДОВОЛЕННЯМ.

Сторінка для дітей

ПЕРЦЕНЬ

Сторінка для дітей

МИ З ДОНЕЮ МАЛЮЄМО

Ще хвилинку, кажу,
ще трішечки —
Дофарбую лишень панчішечки,
Синє платтячко, сині стрічечки,
Дві косички, рум'яні щічечки,
Оченята — веселі сонечка...

І підписую:
Донечка.
З її ж аркуша — чи не
диво це! —

В усі очі на мене дивиться
Щось вухате, витрішкувате,
Скособочене і патлате...
З різних фарб неймовірна
пляма...

Зате підпис чудовий:
Мама.

Людмила ОВДІЄНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Чітко ставлю я питання,
Вимагаю виконання.
Якщо букви переставиш,
То в мені ти кашу звариш.
(несеє — еєжеє)

Данило КАРМИНСЬКИЙ.

ЩО ВОНО!

Дуже злякались ми звіра страшного,
Кинулись врозтіч одразу від нього:
Оля побігла чимдуж до альтанки,
Ната і Таня сховались за ганком,
Саша і Женя залізли під лаву,
А в квітнику знайшли Юру і Славу.
Що то за звір? Він надувся отак,
Вирячив очі, скочив і — «кв-а-ак!»

Любов ЛИТВИНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Коли я виросту, то стану космонавтом. Полечу на інші планети, у інші світи.

А я стану конструктором. Буду проектувати космічні кораблі-зорельоти.

А я, як і мій тато, на завод плаву. Буду фрезерувальником.

А чо-му?

А хто ж робитиме оті космічні кораблі, які ти конструюватимеш і в яких Василько літатиме?

ДОРІКАЛА ЖІНКА...

Дорікала жінка чоловікові:
— Теляті всього четвертий день, і те мене вже розуміє й пізнає... А ми з тобою сімнадцять років живемо, а ти, як нап'єшся, то навіть не визнаєш мене, а то ще й жахаєшся часто...

Повідомив **І. СИЛЬЧЕНКО**.

с. Лозова
Кегичівського району
Харківської області.

ХВОСТА ВІДРІЗАВ

У приймальні слідчого зустрілися двоє знайомих. Один і запитує:
— Тебе за що викликають?
— А, дрібниця!.. У колгоспі на фермі кабану хвоста відрізав.
— І за таку дрібницю до слідчого викликають?
— Та викликають...
— А як же ти його відрізав?
— Як, як... По самі вуха!..

Повідомив **О. ДЯЧЕНКО**.

м. Василівка
Запорізької області.

Не дрозди чусайшкы

ПІДГОТУВАВСЯ

Дзвонить Павло своєму приятелю додому:
— Слухай, старий, який сьогодні день?
— П'ятниця, а що?
— А число?
— Десяте...
— То виходить, у мене завтра день народження...
— Виходить... А ти, мабуть, ще й не підготувався?
— Та оце учора купив вісім пляшок вина...
— Так це ж добре!
— А сьогодні прокидаюся — їх уже дванадцять...
— Так це ж чудово!
— Старий, але ж вони усі порожні...

Повідомив **С. МЕЛЬНИЧУК**.

м. Ровно.

РОЗПОЧНИ ЗІ СКАРГИ

— Дозвольте зайти? — запитує відвідувач лікаря.
— Прошу. Роздягайтесь.
— Так я...
— Роздягайтесь!!! — повторив лікар.
Чоловік роздягається.
— На що ви скаржитесь? — запитує лікар.
— Та я вам дрова привіз, — відповів чоловік.

ЗНАННЯ — НЕ ПОКАЗНИК ВІДСТАНІ

Іде розподіл випускників. Один із випускників незадоволено каже: «Майже на кожному екзамені голова екзаменаційної комісії говорив, що з твоїми знаннями, товаришу Павленко, далеко не зайдеш, а посилають працювати аж у Читу».

Повідомив **В. ЛІШЕНКО**.

м. Хорол
Полтавської області.

ЗАХОТІВ ПЕРЕКУСИТИ

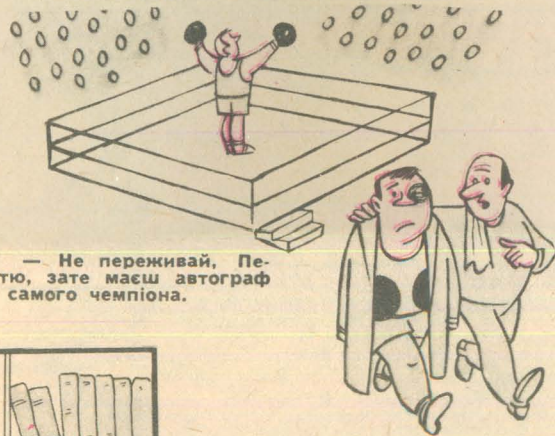
До Івана зайшов п'яничка і ледацюга Никодим.
— А що, хазяїне, перекусити є щось у тебе?
— А он там у кутку коцюба стоїть, попробуй перекусити...

Повідомив **Н. КУЧЕРЕНКО**.

селище Яблоновського
Краснодарського краю РРФСР.

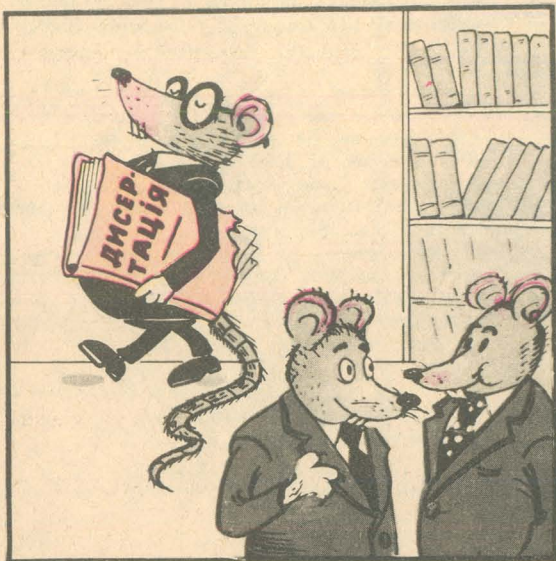

Мал. А. ШЕРБАКА (м. Кременчук)

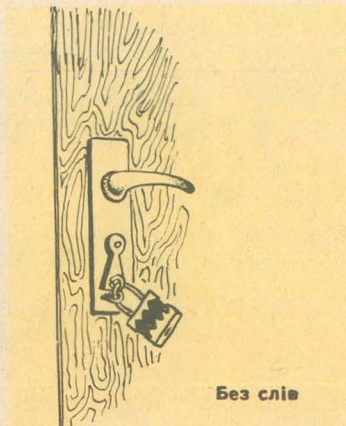
— Не переживай, Петю, зате маєш автограф самого чемпіона.

Мал. А. БОРДУНІСА

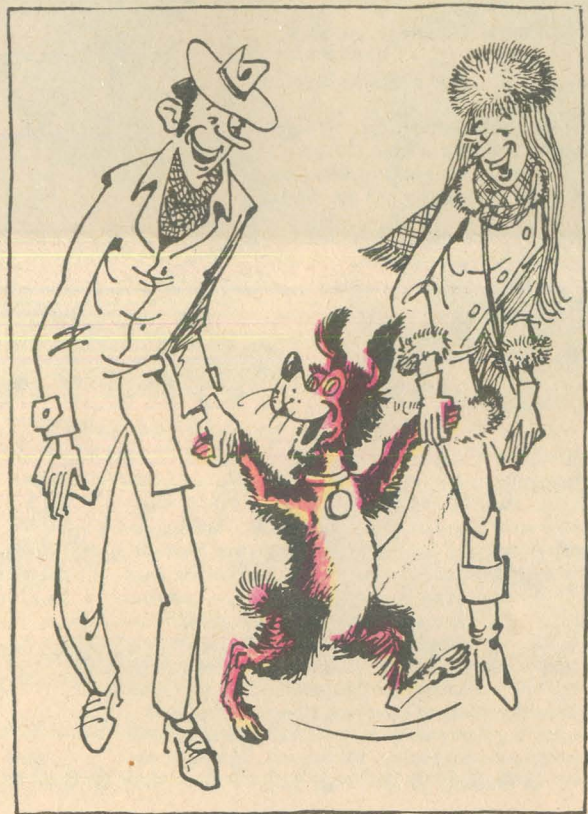
— Вона згризла не одну наукову працю.

Мал. І. ЛОПАТІНА (м. Калач, Воронежська обл.)

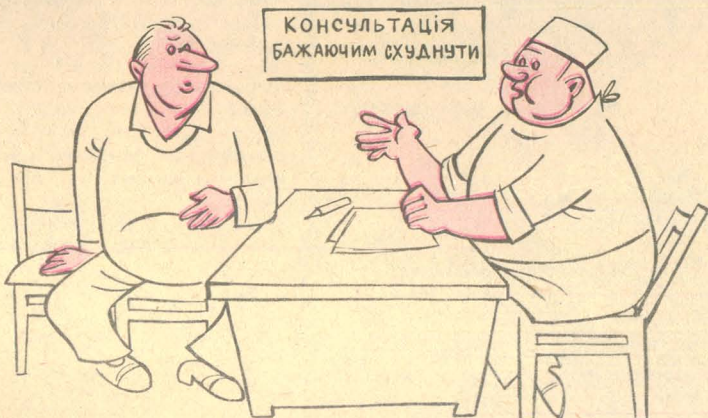
Без слів

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Мал. А. ШЕРБАКА (м. Кременчук)

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Але їм зносу не буде.

ЛІТЕРАТУРНІ ЗАРОДІІ

АНТРОПОНІМІЧНЕ

Я тобі казав і говорю —
Наче я не енко-енко-венко...
Подивилось небо крізь зорю,
Як морозить землю
морозенко.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ.

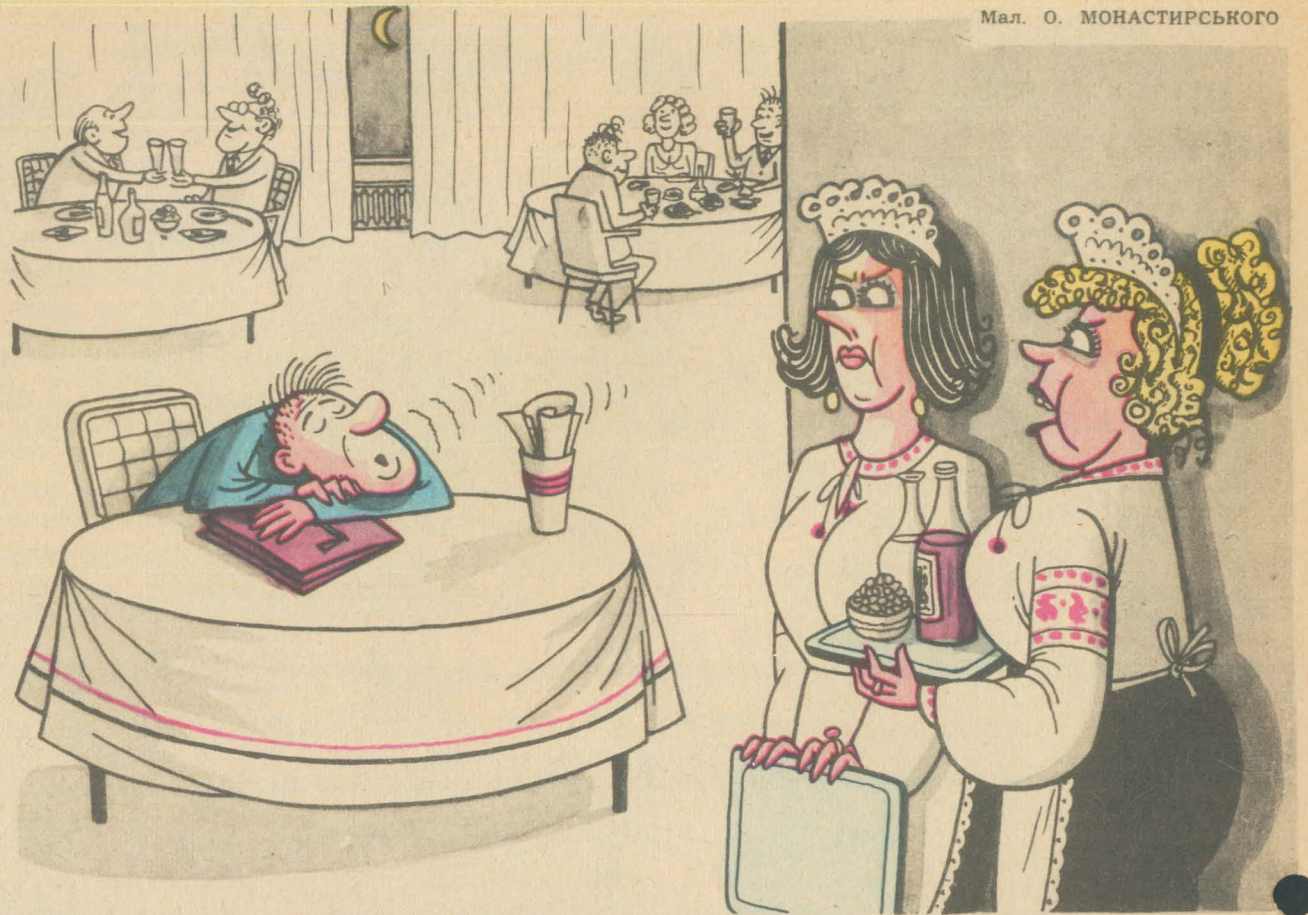
Я скажу і коротко і ємко,
Мов струшу на вас горіх волосський...
Я не енко-венко і не єнко,
Так зате ж я євський-йовський-
овський!

ТВЕРЕЗИЙ ПОГЛЯД

Не сяду, саде, в затінку й на мить,
Коли прийде година
плодозбору.
Якщо прогаяти оцю погідну пору,
То можуть яблука і яблуню
зломить...
Іван РИБИЦЬКИЙ.

Й на мить не сяду в затінку, мабуть,
Як це колись робили мудрі люди.
Бо хай всі яблука на голову впадуть,
Та добре знаю — відкриття не буде!

Анатолій БОРТНЯК.

— Машо, та обслужи ти, нарешті, цього клієнта! Він своїм хропінням мені на психіку давить!

Друзе перче!

Коли донедавна я чув: «очі на лоба пізуть», — я сприймав це як образний вираз. Але після того, як наш колгосп одержав із ремонту мотоцикл МТ-9, у нас і справді очі мало не лоба не вилізли. Ми, грішним ділом, подумали: чи не потрапив наш мотоцикл, замість капітального ремонту, в аварію! Усі гайки-болти в ньому — ледь наживлені. Клапанна кришка — тріснула. А головне — рама теж з тріщиною! І це після того, як МТ-9 біля трьох місяців пробув у майстерні Готвальдівського (Харківська область) спецоб'єднання сільгосптехніки!

Подзвонив я у Готвальд — кажуть, давайте офіційну телеграму, видемо, замінимо. Дали. Спочатку одну, потім другу. Аж тоді ремонтники від-

гукнулися: «ТРАНСПОРТИРУЙТЕ МОТОЦИКЛ ЗАКАЗ 220 НАШ АДРЕС СПЕЦСЕЛЬХОЗТЕХНИКА ГАЛІЙ».

Виходить, через чись нехлюйство ми повинні знову тарганити мотоцикл за сотні кілометрів своїм транспортом!..

М. СКРИПКА,

бригадир тракторної бригади колгоспу «Маяк»,
Гадяцький район на Полтавщині.

Ми потрапили в немильсть. Щось не злюбило нас Херсонське обласне об'єднання автостанцій.

Не зупиняються автобуси в селі Дудчани, а до найближчої зупинки — 25 кілометрів. Уявляєш, що то значить для нас ця нелюбов! Що ми тільки не робили, аби добитися прихильності об'єднання. Навіть своїми силами касовий пункт по продажу квитків побудували, як того хотіли автотранспортники. Та минув час, у касовому пункті вже ні вікон, ні дверей не лишилося, бо ніхто ніякої каси і не збирався відкривати, а автобуси, наближаючись до того касового пункту, лише швидкість збільшують.

Кажуть, силою не будеш милою. Та ми, Перче, думаємо інакше. Працівники автотранспорту не мають права на нелюбов до пасажирів, не мають права бути байдужими до тих, хто змушений через їхню антипатію долати пішки десятки кілометрів.

ЖИТЕЛІ СЕЛА ДУДЧАНИ.

Нововоронцовський район
Херсонської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

-- Ти й зараз будеш запевняти, що моя шуба норкова?

Страшно пере НЕ В ГУБКАХ

«Через мої руки перейшло все стадо. Де подівся бичок сірої масті — не імею поняття. Напевне пішов різатись в комору через накладную».

[З пояснювальної
обліковця ферми].
Надіслав М. ГОРДІЄНКО.

* * *

«Врач принимает больных только натошак».

[Із об'яви].
Надіслав Н. КОЛЕСНИКОВ.

* * *

«Довідка видана Бане-Березівською сільською радою Косівського р-ну Івано-Франківської обл. Ользі Василів проте, що на території сільської ради вона в зареєстрованому шлюбі не перебуває».

Надіслав Д. ГЕРАСИМЧУК.

«Гастроному потребується м'ясний продавець на винос».

[Із об'яви].
Надіслав Ю. ТОЛМАЧОВ.

* * *

«...позаяк Микола Куляк не зміг наздогнати овець як їх охопила лихо-манка двоє молодих овечат одбилися од общої отари і невідомо де поділись то списати отих овець на пропажу».

[З акта].
Надіслав І. П. ЦЬОХЛА.

* * *

«В связи с тем что у нас было веселье мой сын небыл в школе 2 дня».
[Із записки батьків класному керівникові].

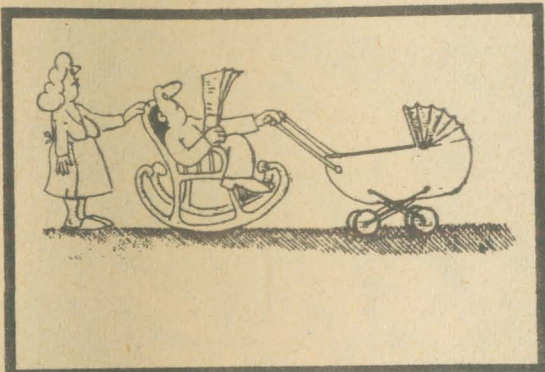
«Хто знайшов загублений мною капелюх, прошу повернути по телефону № 97-2-88».

Надіслав М. ЧЕРПИТА.

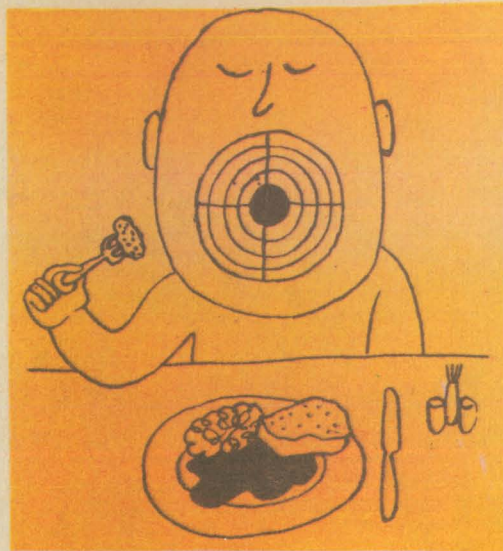
ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів:

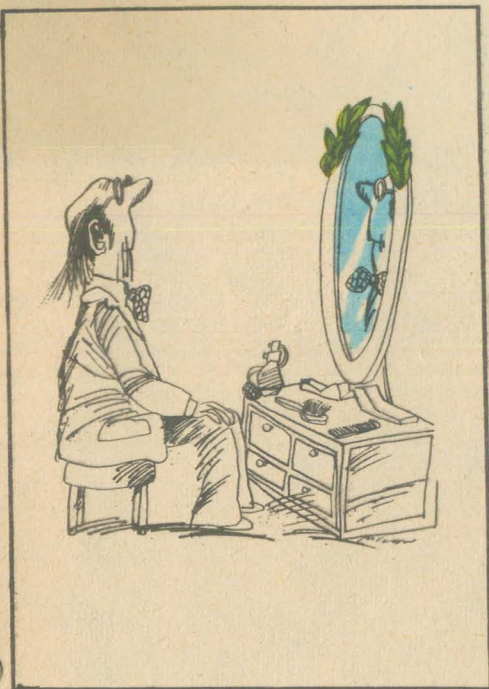
«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «РО-ГАЧ» — Братіслава, «ПАВЛИХА» — Любляна, «ФЮЛЕШ» — Будапешт.

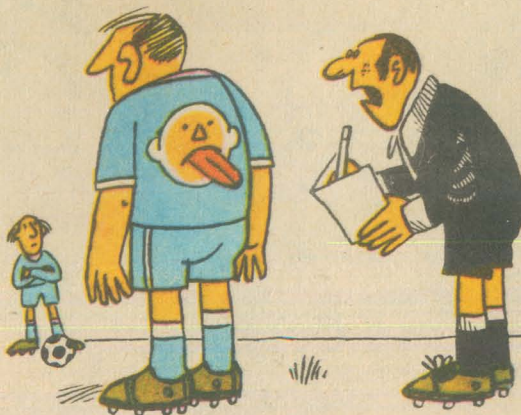
Без слів.

Без слів.

Без слів

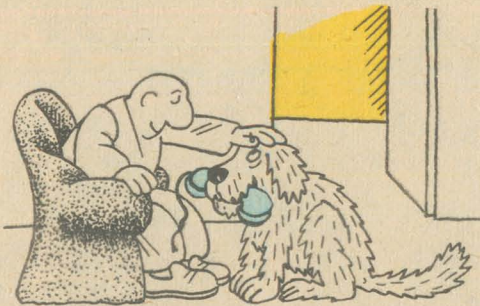
Без слів.

Без слів.

Без слів.

ІРОНІЗМИ

● І в боротьбі за економію паливно-енергетичних ресурсів можна наламати дров.

● Одних становище зобов'язує, іншим — дає права.

● Побутова травма: зіткнувся з дійсністю.

● Парадокс: ходив на задніх лапах, а жив на широку ногу.

А. ЛЕВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів, опублікованих у № 18 журналу за минулий рік, писалося про те, що працівники водоканалу у місті Дніпропетровську ніяк не підведуть водопровід до вулиці Продольної.

Заступник голови виконкому Дніпропетровської міськради Л. Г. Білоус повідомив редакцію, що роботи по прокладанню водопроводу повністю закінчено, і жителі вулиці Продольної водою забезпечені.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Удар по Дубі» повідомлялося, що Рожнятівська районна лікарня систематично скидає в притоку річки Дуби велику кількість брудних відходів.

Як повідомив начальник Івано-Франківської обласної інспекції по охороні природи В. О. Савчук, факти, вказані у замітці, дійсно мали місце. В даний час каналізаційний колектор очищено, прилеглу територію приведено в належний санітарний стан, і тепер стічні води лікарні проходять через піщано-гравійні фільтри і септики. Матеріали про забруднення річки Дуби розглянуто на засіданні протиепідеміологічної комісії. Керівників райлікарні притягнуто до адміністративної відповідальності.

★ Про те, що у місті Лутугиному ще у травні 1979 року закрили на ремонт дитячий садок «Вогник», а кінця-краю тому ремонту не видно, розповідалося у розділі «Довідкове бюро Перця» (№ 19 журналу за минулий рік).

Секретар Ворошиловградського обкому Компартії України тов. Бакуменко повідомив, що капітальний ремонт дитячого садка повністю завершено і нині він працює.

★ Жителі вулиці Південної села Виноградового (Херсонщина) написали редакції про те, що через несправність трансформатора у них часто не буває електрики.

Голова Цюрупинського райвиконкому Н. В. Заболотний повідомив редакцію, що електромережу по вулиці Південній відремонтовано і електроенергія тепер подається безперебійно.

★ У листі колгоспників із колгоспу імені Івана Франка (Львівська обл.) йшлося про те, що голова їхнього колгоспу Мудрий З. Р. зловживає службовим становищем, роботу правління занедбає, займається приписками.

Голова Дрогобицького районного комітету народного контролю О. Л. Полуда повідомив, що вказані у листі факти мали місце. Бюро райкому партії розглянуло це питання і визначило стиль та методи роботи Мудрого З. Р. по керівництву правлінням колгоспу порочними. За безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків, самоусунення від керівництва колгоспом Мудрого З. Р. з посади голови звільнено.

★ Клуб у селі Бурики (Сумська обл.) давно вже потребував ремонту, але ні місцеві керівники, ні райвідділ культури на це не звертали уваги. Тоді жителі села написали листа редакції.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Бурицької райради Є. Н. Ніконов сповістив, що у клубі перекрыто дах, встановлено водяне опалення, приміщення відремонтовано.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 6 (1096).
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.02.81. Підписано до друку 03.03.81. БФ 11564. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 0804.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. АПТЕКАРЄВА

Експансіонізм та його опора.